

KARMA

KARMA

Ton Kalter

Schrijver: Ton Kalter
Coverontwerp: Ton Kalter
Redactie: Jolande Kalter, Natasja Kalter
ISBN: 9789402148640
© Ton Kalter

Alle personages in dit boek zijn door de schrijver verzonnen.
Overeenkomsten tussen bestaande personen en personages in dit boek
berusten op louter toeval.

KARMA.

De leer van oorzaak en gevolg.

Alles wat iemand doet, vormt een oorzaak die op een later
tijdstip een gevolg heeft.

De motivatie of bedoeling van een actie is bepalend voor het
gevolg, het KARMA.

Doe je goed dan ontvang je goed.
Doe je slecht dan vergaat het jou ook slecht.
Je oogst wat je zaait.

Het klinkt vaag en zweverig en dat is het misschien ook.
Maar onderbewust weten mensen dat KARMA bestaat en geen
onzin is.

Je kunt voor de gevolgen van je daden weglopen, negeren dat
KARMA bestaat maar de gevolgen van je daden zullen je altijd
achterhalen.

KARMA bestaat.

KARMA.

Minister-president Pieter-Jan Groenewegen voelde zich al een tijdje niet lekker. Dat had hij nooit. Hij was in de kracht van zijn leven, sportief en gezond. Heel gezond volgens zijn artsen zeker als ze zijn leeftijd van 52 jaar in beschouwing namen. Helemaal in vorm voor de topsport die politiek heet. Hij dacht dat het vast door de stress van de laatste tijd kwam. Stress was hem normaliter onbekend maar de afgelopen weken was het erg onrustig geweest in het kabinet en in het parlement. Daardoor had zelfs hij iets van stress gevoeld. Hij had constant allerlei brandjes moeten blussen. Een aftredende minister vanwege een buitenechtelijk kind, het opkrabbelen van het land uit de crisis, de gevolgen van de genomen bezuinigingsmaatregelen, de onverminderde stroom vluchtelingen die Europa en vervolgens het land binnenkwam, de vrije val in de peilingen van zijn partij, het gemor van het volk en de bijna dagelijkse aanvaringen met die nare rechts-populistische blaaskaak Ben Zwart. Hij kon die man wel schieten maar die gedachte hield hij wijselijk voor zich. Alles bij elkaar maakte dit het niet tot de leukste tijd van zijn premierschap en zeker niet de rustigste.

Hoelang het geleden was dat hij zich niet lekker was gaan voelen, kon hij niet meer zeggen. Opeens was het er, eerst ergens sluimerend op de achtergrond, later zich aandienend op de voorgrond. De ene dag was het ook erger dan de andere maar de laatste dagen kreeg hij ook af en toe een pijscheut. Hij nam zich voor om zijn dokter te bellen voor een onderzoek als de huidige periode, die aanvoelde als een orkaan van de klasse F5, voorbij was. Dat voornemen was ondertussen drie weken oud. Vandaag waren de pijscheuten overgegaan in pijscheuten met een constante zeurende pijn op de achtergrond die langzaam pijnlijker leek te worden. Het had hem uit zijn slaap gehouden. Daarom was hij midden in de nacht naar zijn matig gevulde medicijnkast gelopen om een Ibuprofen te slikken. Hij had een hekel aan pillen in zijn lijf maar nu moest hij wel. De pijn was een sterk signaal dat er iets niet helemaal of helemaal niet goed

was. De pijnstillers hielp en hij viel in slaap. Uiteindelijk had hij een uur of drie geslapen toen de wekker ging. Meer was hem niet gegund.

Hij had weer een drukke dag voor de boeg maar dat was hij wel gewend. Het zoveelste vluchtelingendebat stond op de agenda. De situatie met al die vluchtelingen begon al aardig te veranderen in een hoofdpijndossier. Hij voelde zich nog steeds beroerd maar the show must go on zelfs voor een minister-president met slaapgebrek en een pijntje.

Aangekomen in zijn werkkamer op het Binnenhof was het eerste dat hij deed zijn secretaris vragen om voor volgende week een uurtje in de agenda te reserveren voor een bezoek aan de dokter. Hij vroeg hem ook om direct een afspraak te maken. Terwijl hij de stukken voor het debat nog vluchtig doornam dwaalden zijn gedachten af en vroeg hij zich af wat hij mankeerde. Zijn secretaris kwam binnen en zei dat de afspraak gemaakt was. Net op dat moment kreeg hij weer een pijscheut en nam nog een pijnstillers. Dat hielp. Hij pakte zijn dossiers op en liep naar de grote vergaderzaal.

Na afloop van het lange en vermoeiende debat reed zijn chauffeur hem terug naar huis. Met een goede cognac overliep hij de dag nog een keer. Hij was niet ontevreden met het vluchtelingendebat. Hij had een goede indruk achtergelaten en de diverse vragen van de oppositie naar voldoening beantwoord. Zijn gedachten dwaalden af en kwamen terecht bij zijn pijn. Na een tweede cognac en twee pijnstillers ging hij naar bed. Daar volgde wederom een zo goed als slapeloze nacht. Hij begon te piekeren iets wat hij eigenlijk nooit deed. Het zal toch niet iets ernstigs zijn? Hij overtuigde zich ervan dat hij niet zo raar moest denken. Het zou wel meevallen. Hij was toch nooit ziek. Dat moest toch een garantie zijn voor de toekomst? Een uurtje voordat de wekker zou gaan, viel hij toch nog in een onrustige slaap.

De kinderkamer was donker, aardedonker. Alleen het zachte gloeien van een lampje in het stopcontact verbrak het zwart een beetje. Het was drie uur 's nachts. Jeremy de Jong lag in zijn bed te slapen toen een man zijn kamer binnen kwam en het licht aan deed. Daarna maakte hij Jeremy wakker. Slaperig keek de 5-jarige jongen zijn vader aan.

'Kom mee Jeremy.'

'Waarom pappa?'

'Het gaat niet goed met mama. We moeten naar het ziekenhuis.'

Hij tilde zijn zoon uit zijn bed en hielp hem met aankleden. Ze liepen de trap af en gingen daarna naar de garage.

'Mama is erg ziek hè' zei de jongen.

Zijn vader zei niets terug. Hij hielp de jongen in de auto, stapte zelf in en startte de auto. Ze reden samen het donker in.

Jeremy wist dat het al heel lang niet goed ging met zijn moeder. Hij wist eigenlijk niet beter dan dat ze ziek was. Ze lag al weer een tijdje in het ziekenhuis. Hij was er vaak geweest met zijn vader. Wat zijn moeder precies had, wist de jongen niet. In de wereld van een 5-jarige is dat ook niet het allerbelangrijkste. Buiten spelen blijft toch net iets leuker hoewel zijn moeder altijd blij was om hem te zien. Jeremy vond het ook fijn om naar haar toe te gaan.

De laatste dagen had ze minder uitbundig gereageerd als Jeremy bij haar op bezoek kwam. Ze leek vermoeider en kon haar aandacht er niet bijhouden als hij bij haar was. Ook viel ze steeds in slaap. Zijn vader had hem proberen uit te leggen wat er aan de hand was maar dat had hij niet helemaal begrepen.

'Mama is heel ziek en heeft veel pijn. Ze krijgt pillen waardoor ze veel slaapt. Dan heeft ze minder pijn.'

'En dat is goed hè pappa?'

'Zeker.'

'Wordt ze wel weer beter dan?'

Zijn vader had niet direct gereageerd. Hij had zelfs tranen in zijn

ogen gekregen. Jeremy zag dat hij zijn hoofd afwendde. Even later had hij weer een glimlach op zijn gezicht. Het was geen echte glimlach hij probeerde zich groot te houden voor zijn zoon. 'Dat hoop ik wel Jeremy.'
'Dan vind ik het goed.'

Het ritje naar het ziekenhuis duurde niet lang. Toch viel Jeremy in slaap. Het was dan ook midden in de nacht. Nadat de vader de auto geparkeerd had, had hij zijn zoon wakker gemaakt. Ze liepen samen naar de ingang van het ziekenhuis. Aangekomen bij de afdeling waar zijn moeder lag zag Jeremy dat zijn vader werd opgewacht door een dokter. De dokter nam de vader mee naar een aparte kamer. Zijn vader draaide zich op weg naar de kamer om en zei dat hij wel naar zijn moeder mocht gaan. Een verpleegster liep met hem mee. Samen kwamen ze de kleine eenpersoonskamer binnen waar Jeremy haar zag liggen. Ze was wit, witter dan normaal. Ze leek bijna witter dan de lakens en ze leek te slapen. De verpleegster zei dat Jeremy er was. De vrouw in het bed draaide moeizaam haar hoofd om en deed haar ogen een heel klein stukje open.

'Dag lieverd' bracht ze moeizaam uit.

'Dag mama'.

Hij klom zoals altijd op het bed en gaf haar een hele dikke kus. Hij zag de tranen over haar wangen lopen. Hij ging naast haar liggen en zei niets. Een paar minuten later kwam zijn vader binnen. Hij keek bedroefd en had rode ogen. Hij gaf zijn vrouw een zoen en tilde Jeremy op.

'Het gaat niet goed met mama.'

'Waarom niet?'

'Ze is heel ziek en de dokters denken dat ze straks naar een andere plaats gaat.'

'Gaat ze verhuizen dan?'

'Zo kun je het zeggen.'

'Mogen wij met haar mee dan?'

'Dat kan niet lieverd. Mama gaat naar een plek waar ze niet ziek meer is. Dat is veel beter voor haar.'

Jeremy keek naar zijn vader en zei dat hij het dan wel goed vond

als hij af en toe maar op bezoek mocht. Hij zag nu ook bij zijn vader de tranen over de wangen lopen. Hij keek naar zijn moeder en zag een hele voorzichtige glimlach om haar mond. Toen hoorde hij een zucht, een lange diepe zucht en toen werd het stil. Het zware ademen van zijn moeder was verdwenen. Ze lag helemaal stil. Haar deken bewoog niet meer zoals die dat kort daarvoor nog wel deed. Zijn moeder was dood. Overleden aan de gevolgen van kanker.

Pas enkele weken later kon zijn vader hem precies uitleggen wat er gebeurd was. Het had Jeremy veel moeite gekost om dood zijn te begrijpen. Hij dacht dat hij met de vakanties gewoon naar zijn moeder kon gaan. Uiteindelijk begreep hij dat dat nooit meer kon. Gelukkig had hij zijn vader nog. Samen zouden ze doorgaan.

De eerste tijd na het overlijden was de vader van Jeremy terneergeslagen en erg verdrietig. Jeremy probeerde hem op te vrolijken en na enige tijd lukte dat ook. Ze gingen samen weer leuke dingen doen. Eindelijk gingen ze een keer naar de Efteling waar Jeremy al zolang om gezeurd had. Zijn hele klas was al geweest en hij niet. Hij genoot van de dag. Het was geweldig, echt geweldig. Wekenlang had hij het over de Efteling. De belangrijkste gebeurtenis tot op dat moment in zijn nog jonge leven.

Een maand of twee later was hij op school toen hij tijdens de les door de hoofdmeester uit de les werd gehaald. Hij werd meegenomen naar de aula waar hij een van zijn tantes zag. Ze keek verdrietig en nam hem mee naar het ziekenhuis.

‘Waar gaan we heen?’

‘Naar je vader. Hij is ziek geworden en ligt in het ziekenhuis.’

Zijn vader lag alleen op een kamer en begon direct te huilen toen hij Jeremy zag.

‘Wat is er pappa?’

‘Ik ben ziek Jeremy en ik ga binnenkort naar mama toe.’

‘Dan kan ik mee toch?’

‘Nee lieverd dat gaat niet.’

‘O.’

‘Je mag zolang bij jouw tante wonen.’

‘O.’

De kleine jongen begreep niet wat er precies aan de hand was. Wel begreep hij dat zijn vader naar zijn moeder ging en hij niet mee kon. Hij kon per slot van rekening niet meer naar zijn moeder dat had hij inmiddels wel begrepen. Het maakte hem verdrietig.

‘Ik wil ook mee.’

‘Dat kan echt niet lieverd.’

Hij begreep het nog steeds niet waarom zijn vader naar zijn moeder ging maar ging toch met zijn tante mee. Hij had zijn vader een zoen gegeven en nog naar hem gezwaaid toen hij de kamer verliet. Zijn vader had terug gezwaaid. Een traan liep over zijn wang. Het was de laatste zoen naar later bleek. Hij zag zijn vader nooit meer levend terug. Twee dagen later overleed de man aan een erg agressieve vorm van kanker.

Vele jaren later begreep Jeremy pas echt wat er met zijn ouders gebeurd was. Hij verloor ze beiden binnen een hele korte tijd als gevolg van kanker. Als 15-jarige jongen las hij veel over de ziekte. Hij nam zich voor om zijn leven te wijden aan de bestrijding van deze ziekte. Hij was een briljante leerling en haalde de benodigde papieren. Na enige jaren in de praktijk te hebben gewerkt, besloot hij zich te richten op het onderzoek van de ziekte en het zoeken naar een medicijn. Hij was een briljante arts met opvallende inzichten en resultaten. Hij had snel naam gemaakt in de medische wereld. Zijn publicaties in vakbladen werden veel gelezen en positief onthaald. Hij besloot zich niet aan te sluiten bij een farmaceutisch bedrijf maar om zelfstandig onderzoek te gaan doen in een eigen laboratorium. Diverse stichtingen waren maar wat graag bereid om geld in zijn project te steken. Het budget was geen probleem. Hij verzamelde goede medewerkers om zich heen en ging aan de slag. Ergens op een onopvallend industrieterrein in een onopvallend gebouw had hij een state of the art onderzoekslaboratorium tot zijn beschikking.

Hij werkte hard, erg hard. Misschien wel te hard. Het deedde hem niet. Wat hem betrof was er niets anders in zijn leven dan het onderzoek. Daarom was hij ook nooit getrouwd. Het duurde jaren voor hij resultaten begon te boeken. Op een mistige ochtend begin februari 2014 reed hij naar zijn laboratorium. In de auto overviel hem een idee, een ingeving, zijn Eureka moment. Dat zette het onderzoek totaal op de kop. Een jaar later was het zover. De vooravond van zijn doorbraak was daar. Een doorbraak die er zeker zou komen. De hele wereld zou zijn naam gaan kennen maar daar was het hem nooit om te doen geweest. Kanker zou bijna nooit meer een dodelijke ziekte zijn. Net als TBC. Voor zijn ouders en talloze andere mensen kwam het te laat maar hoeveel mensen zou hij kunnen redden? Hij glimlachte toen hij er over nadacht. Na al die jaren hard werken had hij zijn doel bereikt. Hij moest een nieuw doel gaan bedenken. Dat was niet moeilijk want er waren nog genoeg dodelijke ziektes die op hem stonden te wachten.

Pieter-Jan Groenewegen kwam uit een keurig en welgesteld gezin. Het had hem in zijn jeugd aan niets ontbroken. Zijn vader was minister en was dan wel niet vaak thuis maar de cadeaus die Pieter-Jan op zijn verjaardagen kreeg, maakten veel goed. Zijn vader was een belangrijke politicus geweest. Een politicus met een rechtse signatuur. Hij was in zijn tijd een van de kopstukken van de VLP: de Vrije Liberalen Partij. Pieter-Jan was thuis opgevoed met de ideeën die zijn vader zo belangrijk vond. In zijn studententijd had Pieter-Jan wel eens geflirt met linkse denkbeelden, dat was studenten eigen, maar uiteindelijk geloofde hij daar toch niet in. Na zijn studie was hij op een groot advocatenkantoor gaan werken en politiek actief geworden in de jongerenafdeling van de VLP. Hij maakte op beide plekken snel carrière.

Na een paar jaar werd het moeilijk om beide activiteiten te combineren. Hij kwam voor de keuze te staan of hij de advocatuur zou blijven verblijden met zijn aanwezigheid of dat de politiek hem harder nodig had. Hij koos voor het laatste. Wat zou zijn vader trots geweest zijn als hij nog leefde. Helaas was hij twee jaar daarvoor overleden.

Bij de VLP werd de zoon met open armen ontvangen. De partij stond laag in de peilingen en had dringend behoefte aan een nieuw boegbeeld die het vastgelopen schip weer vlot kon trekken. Pieter-Jan bleek daar de aangewezen persoon voor te zijn. Hij had charisma, was een innemend persoon, kon uitstekend communiceren en wist pijnlijke boodschappen voor de kiezer zo te verpakken dat ze bijna klakkeloos werden geslikt. Vooral die laatste eigenschap werd door het bestuur van de partij enorm gewaardeerd. Soms leek het wel alsof de verlosser terug was gekomen als de jubelstemming in de partij de graadmeter zou zijn, was dat inderdaad het geval. Het duurde niet lang voordat de VLP in de peilingen weer begon te stijgen. Het ging zelfs zo goed dat de partij bij de laatste verkiezingen de grootste partij van Nederland was geworden.

Groenewegen werd op een ochtend ontboden bij het partijbestuur en daar werd hem, onder genot van een goed glas cognac en een dure sigaar, gevraagd of hij ervoor voelde om minister-president te worden. Daar hoefde hij niet lang over na te denken. Natuurlijk wilde hij dat. Het hoogst haalbare in zijn vakgebied. Hij had als kleine jongen wel eens gefantaseerd dat hij topvoetballer zou zijn. Helaas vielen zijn voetbalkwaliteiten in de echte wereld zwaar tegen. Maar minister-president deed er, afgezien van het salaris, niet veel voor onder. Je kwam regelmatig op televisie en mensen vonden je opeens erg belangrijk. Zijn ijdele ego kon niet ontkennen dat hij beide feiten erg prettig vond. En het zou mooi staan in de lange familiegeschiedenis mocht die ooit geschreven worden.

Na de klinkende overwinning bij de verkiezingen viel het formeren van een regering nog niet mee. De verkiezingsuitslag was zodanig dat er geen duidelijke meerderheid van rechtse partijen was. Die combinatie had uiteraard de voorkeur van de VLP maar de kiezer had anders beslist. Er was de mogelijkheid om te gaan regeren met de VVH, Verenigd Vrij Holland van de rechts populistische Ben Zwart. Maar die partij had wel hele extreme ideeën over immigranten en geen enkel persoon in de gelederen met welke vorm van bestuurservaring dan ook. Na veel gesprekken werd uiteindelijk besloten tot de vorming van een minderheidsregering met de UVVA, Unie Van Verenigde Arbeiders. Wellicht een onwaarschijnlijke samenwerking maar er moest geregeerd worden. Dit betekende wel dat er bij elke beslissing steun bij de een of meerdere oppositiepartijen moest worden gevonden. Het was niet anders. Pieter-Jan zag dat als een grote uitdaging maar geen onmogelijke. Juist hij vond dat hij de aangewezen persoon was om bruggen te slaan in een tijd van crisis en sociale onrust. Eigenlijk wilde hij later als hij gepensioneerd was graag zijn naam in de vaderlandse geschiedenisboeken zien staan als de man die Nederland uit de crisis hielp richting ongekende groei en welvaart. In de praktijk bleek dit nog niet zo mee te vallen. De crisis bleek

hardnekkiger en dieper dan verwacht, de werkloosheid nam sterk toe en de stroom vluchtelingen vanuit diverse brandhaarden op de wereld was onverwacht en ongekend.

Het stond buiten kijf dat er impopulaire maatregelen genomen moesten worden en die vielen, zoals verwacht, niet goed in het land. En dan was daar nog Ben Zwart; de luis in de pels van dit kabinet. De man die oneliners uit zijn mouw wist te schudden alsof het hem geen enkele moeite kostte. De man had veel kritiek maar kwam nooit met oplossingen. Pieter-Jan kon zich enorm ergeren aan deze man maar moest hem wel serieus nemen omdat het leger van kiezers steeds meer sympathie kreeg voor de losse flodders van Zwart. In interne vergaderingen maakte Pieter-Jan wel eens de grap dat Zwart misschien wel de meest ontoepasselijke achternaam voor een politicus van de VVH had.

Er waren regelmatig aanvaringen in de kamer tussen de minister-president en Zwart. Daarbij overschreed de laatste vaak de normen van fatsoen althans dat vond Pieter-Jan. Maar na enkele "politieke moorden" in Nederland was de vrijheid van meningsuiting een groot goed geworden. Iedereen mocht zeggen wat hij of zij wilde. Dat vond Pieter-Jan prima maar Zwart zou dat wel eens wat fatsoenlijker kunnen doen. Maar aan de andere kant was een Ben Zwart die fatsoenlijker overkwam misschien wel een groter politiek gevaar dan hij in zijn huidige vorm was. Pieter-Jan liet hem daarom maar schreeuwen, liet het geschreeuw gewoon langs zich heen gaan en probeerde hem vooral met weerleggende feiten om de oren te slaan. Helaas onthield de zwevende kiezer alleen de oneliners en was doof voor de feiten. De peilingen bewezen dat onomstotelijk. De VVH was momenteel zelfs de grootste partij volgens de peilers.

Op een avond na wederom een stormachtig debat met wederom een gebruikelijke aanvaring met Zwart zat Pieter-Jan thuis met een glas cognac in zijn hand. Het was een gebruikelijk ritueel; de dag afsluiten met het goddelijke vocht. Het werkte altijd goed voor zijn humeur en het dempte de pijn.

Terwijl hij naar zichzelf zat te kijken in een item van het late
journaal rinkelde zijn vaste telefoon.

‘Met Groenewegen.’

‘Het is gedaan zoals besproken.’

Pieter-Jan moest even nadenken wie hij aan de lijn had maar
toen begreep hij wie hem op dat late uur nog belde.

‘Prima. Nog problemen gehad?’

‘Geen enkele.’

‘Mooi zo.’

Hij verbrak het gesprek en plaatste de telefoon weer terug in de
oplader. Hij keek tevreden voor zich uit. Mooi dat het gegaan
was zoals gepland. Hij nam een slok uit zijn glas en staarde
tevreden voor zich uit.

Elk jaar op 15 april kwamen de 5 J's bij elkaar op dezelfde plek: het Engeltje in Zwolle. Julian, Jan, John, James en Jeremy. Het Engeltje was een kroeg die betere tijden had gekend, veel betere tijden maar dat was al lang geleden. Het etablissement zag er nu behoorlijk haveloos uit. Vroeger was het de 'place to be' voor de jeugd van Zwolle. De zes vrienden van het St. Hubertus college kwamen er graag en vaak: tussenuren, uren na school, het hele weekend, ze waren er kind aan huis. Dit jaar waren ze er weer stipt om acht uur. Er werd nooit iets afgesproken. Ze waren er gewoon. De vrienden zetten aan het begin van elk jaar een groot kruis bij 15 april in de agenda.

Het was een bont gezelschap van mannen van begin veertig. Allemaal hadden ze de VWO gedaan en waren later uitgewaaid in heel verschillende richtingen. James Verschuren was avonturier geworden, Jan Frijns accountant, John Cunningham deed iets met computers maar niemand wist precies wat, Julian de Graaf was soapacteur en Jeremy de Jong deed onderzoek. Gekscherend noemden ze zich de vijf J's ook al hadden ze niets met Volendam of de palingsound of een combinatie daarvan.

Nadat ze elkaar allemaal hartelijk hadden begroet, gingen ze aan een tafeltje links achter in de kroeg zitten. Dat was hun stamtafel sinds mensenheugenis als je tenminste een jaar of 30 mensenheugenis kunt noemen. Het was deze woensdagavond erg rustig. Ze vonden het een wonder dat de zaak nog steeds open kon blijven. Na het uitwisselen van wetenswaardigheden en gebeurtenissen van het afgelopen jaar was het tijd voor een plechtig moment. Ze bestelden vijf exemplaren van de extreem vieze cocktail De Zwarte Pest, toosten met de woorden 'op Jacob' en sloegen het bocht in een twijfelende teug naar binnen. De Zwarte Pest was absoluut niet te drinken dat was hun gezamenlijke conclusie maar traditie was belangrijk dus elk jaar was het een kwestie van even doorbijten. Jacob was de uitvinder

en enige liefhebber van de cocktail.

Hij was de reden dat ze elk jaar op deze datum samenkwamen. Het was zijn sterfdag. Jacob Pietersen pleegde op 15 april 1991 zelfmoord. Ze namen het zichzelf nog steeds kwalijk dat dat gebeurd was. Meisjes, brommers en alcohol, in die volgorde waren belangrijker geweest dan hun vriend. Jacob was depressief geweest en had vaak signalen gegeven dat het niet goed met hem ging. Zij hadden die signalen wel gezien maar hadden het zogenaamd te druk gehad met veel belangrijkere zaken. Nadat Jacob begraven was, waren ze samengekomen in het Engeltje, hadden de favoriete cocktail van Jacob besteld en besloten er altijd voor de anderen te zijn. Ze zagen het als boetedoening voor hun jeugdige tekortkoming ten opzichte van Jacob. Die tekortkoming was niet meer te herstellen. Maar in de toekomst zouden ze die fout nooit meer maken. Zo was de jaarlijkse traditie ontstaan; op de sterfdag van Jacob hem herdenken en zijn favoriete cocktail drinken. Ook al zagen ze elkaar slechts een keer per jaar de band bleef en de stilzwijgende afspraak stond. Mocht iemand van de groep hulp nodig hebben dan volstond het om de anderen een bericht te sturen. Ze zouden dan direct opdraven. In de jaren tweeduizend spraken ze af dat een mail, sms of whatsapp met een codewoord genoeg was. Dat codewoord werd: "KARMA". Lekker kort, klonk goed en had nog een betekenis ook. Als iemand van de groep iets werd aangedaan, zorgden zijn vrienden voor de juiste reactie: KARMA. Zoals het bedoeld was..

In de jaren na het overlijden van Jacob was het codewoord nog nooit gebruikt. Er waren geen grote problemen geweest. Het ging ieder in zijn eigen leven redelijk tot goed voor de wind. De Zwarte Pest werd weggespoeld met de nodige andere alcoholische versnaperingen die wel te pruimen waren en diep in de nacht werden er vijf taxi's gebeld om iedereen naar huis te brengen. Zonder nieuwe afspraak te maken, wisten ze dat ze elkaar over een jaar weer zouden zien in het Engeltje als dat dan nog zou bestaan.

Enkele weken later kregen vier van de vijf J's tegelijkertijd een sms-bericht op hun telefoons. Het was slechts een woord: "KARMA".